

opusdei.org

A Prelátus 2007. decemberi levele

Isten eljön, hogy megváltson minket. Ebben a reményben mons. Javier Echevarría azt tanácsolja, hogy az Advent alatt készítsük elő szívünket, hogy az kellemes lakóhellyé váljék Jézus számára.

2007.12.06.

Drága gyermekeim! Jézus oltalmazza leányaimat és fiaimat!

A Műben most indítottunk útnak egy *Mária-év* et, amelynek célja, hogy

hálát adjunk a Szentháromságnak
Márián keresztül abból az
alkalomból, hogy a Szent Kereszt és
az Opus Dei Prelatúra huszonöt évvel
ezelőtt vált személyi prelátúrává. A
következő hónapokra kevés
áhítatgyakorlatot javasoltam nektek;
a legfontosabb azonban az, hogy
mindegyikünkben naponta erősödjék
az életszentség és az apostolkodás
iránti buzgalom égi Édesanyánkkal
folytatott mély és lelkes párbeszéd
által.

Már don Álvaro is Mária útjain
vezetett minket 1978-ban, az Opus
Dei aranyjubiléumának alkalmából.
Mily logikus és szükséges, hogy
különös erővel forduljunk a
Szűzanyához ily fontos
évfordulókkor. Ebben is Szent
Josemaría nyomában járunk.
Élénken él emlékezetemben az
Atyánk öröme, amikor 1954-ben XII.
Pius pápa Mária-évet hirdetett az
egész világegyház számára, így

megünneplendő a Szeplőtelen Fogantatás dogmájának századik évfordulóját. Szent Josemaría akkor arra emlékeztetett bennünket, hogy az Opus Dei ***a Szűzanya palástja alatt született és fejlődött tovább. Ezért hatja át oly sok máriás szokás Isten gyermekeinek mindennapi életét az Opus Deiben.*** Majd örömét kifejezve hozzáfűzte: ***Képzeltetik, mekkora öröm töltött el, amikor megtudtam, hogy a Pápa az 1954-es évet a Szűzanyának ajánlotta [1].***

Szeretném, ha a szavai visszhangoznának a fületekben, mivel azokat mindannyiunkhoz intézte. Mily könnyű észrevenni a Szűzanya segítségét életünk minden lépésénél! Az imádság gyümölcsöző csendjében elmélkedjünk nyugodtan a tőle kapott védelemről, és világosabban fogjuk látni égi Édesanyánk folyamatos ténykedését is, még életünk látszólag legapróbb

eseményeiben is. Fiának erejével ő védett meg minket oly sokszor a lelkek ellenségének csapdáitól, segített legyőznünk a kísértéseket és leküzdenünk az akadályokat, amelyek utunkat állták az Isten felé vezető utunkon. Ő volt az – mivel az Úr így akarta -, aki a lelkünkben lábra kapott új fényeket és kegyelmeket kijárta nekünk, mindegyikünk személyes kicsinysége ellenére.

A Mária-év első napjai egybeesnek a Szeplőtelen Fogantatás kilencedével, amely szokás azért alakult ki az Egyházban, hogy előkészítse a december 8-i nagy ünnepet. Amint Szent Josemaría tanította nekünk, mindenki személyesen, a neki legmegfelelőbbnek tűnő módon éli meg a kilencedet, természetesen nagy hangsúlyt fektetve a Szűzanyával folytatott lankadatlan párbeszédre, nagyon odafigyelve az imádságra, az önmehtagadásra, a

hivatásbeli munkára, és arra törekedve, hogy a rokonok, barátok és ismerősök – minél többen, annál jobb – közelebb kerüljenek Jézushoz égi Édesanyánk révén. ***Mindig Mária által megyünk és „térünk vissza” Jézushoz. [2]*** Milyen terveid vannak rá, hogy meggyőzz másokat is? Hogyan csatlakozol ahhoz a Mária iránti élénk érdeklődéshez, amely az egész világon jelentkezik? Mennyire vágyasz rá, hogy az emberek egyre jobban tiszteljék a Szűzanyát?

Ha konkrétabb tanácsot kértek tőlem, azt javaslom nektek, hogy fontoljátok meg Alapítónk következő szavait, melyek épp december 8-án hangzottak el. ***Minden nap alkalmas arra, hogy azt mondogassuk: Ave María Purísima, de a mai nap különösen: Ave María Purísima, ki szeplőtlenül fogantattál .***

***Bókoljatok sokat a Szent Szűznek.
Ha mindig Márián keresztül kell
Jézushoz mennünk, akkor ma még
inkább, most, hogy oly sok
káromlás és sértés hangzik el és
kerül leírásra Szeplőtelen
Szűzanyánk, Nagyasszonyunk, a
menny és a föld Királynője, a
Szentlélek Isten Jegyese ellen, aki
méhében hordozta Jézust és aki
nekünk is Édesanyánk, mivel Jézus
Krisztus a Kereszten ránk hagyta
örökségül. [3]***

Az adventi időnek – amelyet éppen, hogy csak elkezdtünk – lendületet kell adnia, hogy Mária és József kezét fogva éljük végig a Karácsonyig még hátralévő heteket. Minden évben, amikor elérkezik ez az időszak, újra halljuk a liturgia lelkünkben visszhangzó hívásait, amelyek egyre erőteljesebbé válnak, ahogy közeledik december 25-e. E napok különösen alkalmasak arra, hogy elmélkedjünk azokról a szavakról,

melyekkel Isten a történelem hajnalától fogva megpróbált bizalmat önteni a szívünkbe.

A Teremtés könyvének első fejezeteitől kezdve, közvetlenül az eredeti bűn elbeszélését követően a Szentírás reménnyel tölt el bennünket. A kísértőhöz fordulva, aki kígyó formájában szedte rá ősszüleinket, az Úr így szól:

Ellenkezést vetek közéd és az asszony közé, a te ivadékod és az ő ivadéka közé. Ő széttiporja fejedet, te meg a sarkát veszed célba [4] . Ez az ígéret a megváltásról szól, amelyet Jézus, az asszony ivadéka vitt véghez. Itt is láthatjuk – mintegy árnyékok között – egy csodás asszony alakját, a Megváltó Anyját, akin a pokolbéli kígyó nem vesz erőt. Mária, Fiával szoros egységben, vele együtt teljes győzelmet arat majd a lelkek ellenségén. Krisztus érdemeire tekintettel pedig fogantatásának pillanatától kezdve mentes marad az

eredeti bűntől, amellyel együtt születünk mindannyian. Mindig is bűntelen marad, teljesen szent, testben és lélekben egyaránt: a *teljesen szent*, ahogy a keleti keresztények nevezik.

Ezen első jövendöléstől kezdve az ószövetségi próféták hangja újra felhangzik teljes erővel az adventi időszak liturgiájában és gyönyörű szimfóniát alkot. Gondoljunk rá, hogy főként az utolsó héten, amikor Jézus születése már a küszöbön áll, az Egyház nem tudja visszatartani örömét és csodálattal teli felkiáltásban tör ki: *Örök isteni Bölcsesség! Jöjj, taníts meg minket okosan járni az élet útját!* – hangzik el a december 17-i liturgiában, a Karácsonyhoz vezető nagy napok közül az elsőn. *Jessze gyökeréből sarjadt Megváltónk, jöjj, és szabadíts meg minket, soká ne késsél! És kevéssel később, kitartóan: Dávid kulcsa, jöjj, hozd ki sötét börtönükből*

a bűnök rabjait! Jöjj, mentsd meg az embert, akit a föld sarából alkottál!
[5]

Leányaim és fiaim! Tegyük teljesen magunkévá e sürgető felhívásokat, melyeket az Egyház intéz hozzánk. Advent első napjaitól kezdve készítsük elő a szívünket megfelelően, hogy az Úr a lehető legtisztábban találja és hogy örömmel vegyen benne lakást. Jól tudjuk, hogy senki sem méltó rá, hogy befogadja Őt; Ő azonban irgalmasságában maga kezdeményezi eljöttét: eljön, hogy találkozzék velünk és kegyelmét adja nekünk. Minden reggel eljön hozzánk az Oltáriszentségben. A vele való napi találkozás figyelmes előkészítése a legjobb előkészület karácsonyi lelki eljövételére. Azt kérem Istentől, hogy teljes mélységében megértsétek e kiáltást: „**bánjatok jól vele !**” [6], amelyet a maga teljességében valóra válni

láthatunk Mária és József viselkedésében.

XVI. Benedek szavait segítségül hívva elmélkedjünk egy pillanatig azon, hogy a liturgia által használt **igeidő se nem a múlt (Isten eljött), se nem a jövő időt (Isten el fog jönni), hanem jelen: „Isten eljön”.**

Közelebbről nézve folyamatos jelen időről van szó, tehát egy mindig folyamatban lévő cselekményről: megtörtént, most történik és újra meg fog történni. Bármely pillanatban „Isten eljön”.

Az „eljön” ige itt „teológiai”, sőt, egyenesen isteni értelemben szerepel, mivel Isten természetéről árul el valamit. Azt bejelenteni, hogy „Isten eljön” annyi, mint egyszerűen bejelenteni magát Istent egy lényegi és természetét minősítő jellemzőjén keresztül: az *Isten-aki-eljön* mivoltán keresztül. Az adventi idő arra buzdítja a

**hívőket, hogy legyenek tudatában
ennek az igazságnak és
cselekedjenek annak megfelelően.
Az ismétlődő napok, hetek,
hónapok során hasznos
felkiáltásként visszhangzik:
Ébredj! Emlékezz, hogy eljön Isten!
Nem tegnap, nem holnap, hanem
még ma! Az egy igaz Isten,
„Ábrahám, Izsák és Jákob Istene”,
nem olyan Isten, aki a mennyben
ül és nem törődik se velünk, se a
történetünkkel, hanem ő az Isten-
aki-eljön.**

**Isten olyan Atya, aki folyamatosan
gondol ránk, és – szabadságunkat
teljes mértékben tiszteletben
tartva – találkozni akar velünk és
meglátogatni minket; el akar jönni
és köztünk lakni, velünk lenni. Az
ő „eljövetele” azon vágyából fakad,
hogy megszabadítson minket a
gonosztól és a haláltól, mindentől,
ami igazi boldogságunk útját állja.**

Isten eljön, hogy megváltson minket .” [7]

Az adventi idő felszólít arra, hogy tartsuk nagyon gondolataink előterében azt, hogy *Dominus prope* [8] , az Úr közel van. Minden évben nagy hatással van rám a liturgia ezen felkiáltása, amelyet sokféleképpen értelmezhetünk, és szavait mindig az egyes emberek lelki szükségleteihez tudjuk igazítani. Idézzük emlékezetünkbe gyakran ezen örömteli valóságot, és tegyük ezt még nagyobb erővel, amikor úgy tűnik nekünk, hogy Krisztus követése túl nehéz és túl sokat követel, annak biztos tudatában, hogy ellenállásunk alábbhagy majd, ha lehetővé tesszük, hogy az ő közelsége bensőséges kapcsolattá alakuljon át.

Dominus prope , többek között azért, mert a kegyelem állapotában ő áll lelkünk középpontjában; oly közel van, oly közel, hogy már nem is

lehetne közelebb. Velünk, bennünk akar lakni.

Azért is gondolhatunk a *Dominus prope* felkiáltásra, mert nemsokára megemlékezünk azon fenséges pillanatról, amelyben Ő, aki számára minden lehetséges, a Mindenható – anélkül, hogy bármiféle segítségre szorult volna – az idők teljességének elérkeztével meg akarta mutatni, hogy örömét leli teremtményeiben, mindegyikünkben: *deliciae meae esse cum filiis hominum* [9] - gyönyörűség volt nekem az emberek fiai között lenni.

A *Dominus prope* felkiáltás segítségünkre van abban is, hogy erőre kapjon apostoli hivatásunk. Nap mint nap törekedjünk jobban arra, hogy – emberi tiszteletre való tekintet nélkül – terjesszük magunk körül azt a meggyőződést, hogy Isten nagyon közel van és kopogtat a lélek ajtaján, miközben így szól: *Nyiss ki*

nekem, húgom, kedvesem, galambom, szeplőtlenem! [10] , és ezt éppúgy mondja mindenkinek, mint az Énekek énekében a menyasszonynak. Meg kell engedni, hogy azonnal belépjen a szívbe, és nem szabad hagyni, hogy továbbmenjen: ne történjen meg velünk az, ami az Énekek énekében a menyasszonnyal kései válasza miatt: *Ajtót nyitottam kedvesemnek, de ő már elfordult és távozott . [11]*

Most újfent határozzuk el, hogy nagyon jól felkészülünk a Karácsonyra. Advent első hetében járunk: milyen gyakran ismételtük el már: *Veni, Domine Iesu [12]* , Jöjj el, Uram Jézus? Hányszor elméltünk a Szentírás azon mondatáról, amelyet e napok során legteljesebb értelmében felfedezhetünk: *rorate caeli [13]* , hogy nyíljanak meg az egek és a felhők hozzák az Igazat! Hogy nyíljék meg a föld – tehetjük hozzá. Az egek már nyitva állnak és

folyamatosan megnyílnak, mivel az Úr minden pillanatban követ minket; azonban el kell határoznunk, hogy megnyitjuk szívünket és mély barázdákat szántunk földünkbe, hogy ezt az isteni esőt – a minket meggyógyítani, megszentelni és eredményessé tenni akaró kegyelem esőjét – jól magába szívja.

Advent a remény ideje. Épp tegnap, november 30-án jelent meg a Szentatya második enciklikája *Spe salvi* (a remény által lettünk megváltva) címmel. Az enciklika olvasása és a róla való elmélkedés a következő hetek során segíteni fog, hogy mélyebben tudjuk átélni a Karácsonyt.

Levelem vége felé közeledve Szent Josemaríához fordulok, hogy tanítson meg minket Krisztust keresni azzal a szeretettel, amellyel ő vette a kezébe a Gyermek Jézus szobrát, annak másolatát, amelyet Madridban, a

Szent Erzsébet nevét viselő ágostonrendi zárdában tisztelnek ma is a szerzetes nővérek.

Tartsuk meg továbbra is az egységet az imádságban és a szándékainkban, különös módon *vonjuk be* kéréseinkbe a Szent Szület.

Nagy szeretettel áld meg benneteket

Atyátok

+ Javier

Róma, 2007. december 1.

[1] SZENT JOSEMARÍA, 1954. január 9.

[2] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 495

[3] SZENT JOSEMARÍA: Egy szentbeszéd jegyzetei, 1973. december 8.

[4] *Ter* 3,15

[5] RÓMAI MISEKÖNYV, Alleluják december 17-24. közötti napokon

[6] SZENT JOSEMARÍA: *Út*, 531

[7] XVI. BENEDEK: Szentbeszéd advent első vasárnapjának első napközi imaóráján, 2006. december 2.

[8] PAPI ZSOLOZSMA, advent első vasárnapjának második napközi imaórája, rövid olvasmány (*Fil* 4,5)

[9] *Péld* 8,31

[10] *Én* 5,2

[11] *Én* 5,6

[12] *Jel* 22,20

[13] *Iz* 45,8

---

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hu-hu/article/a-prelatus-2007-
decemberi-levele/](https://opusdei.org/hu-hu/article/a-prelatus-2007-decemberi-levele/) (2025.10.30.)